

මහජීන

ජීවිලේ චෙත්තනිංහ

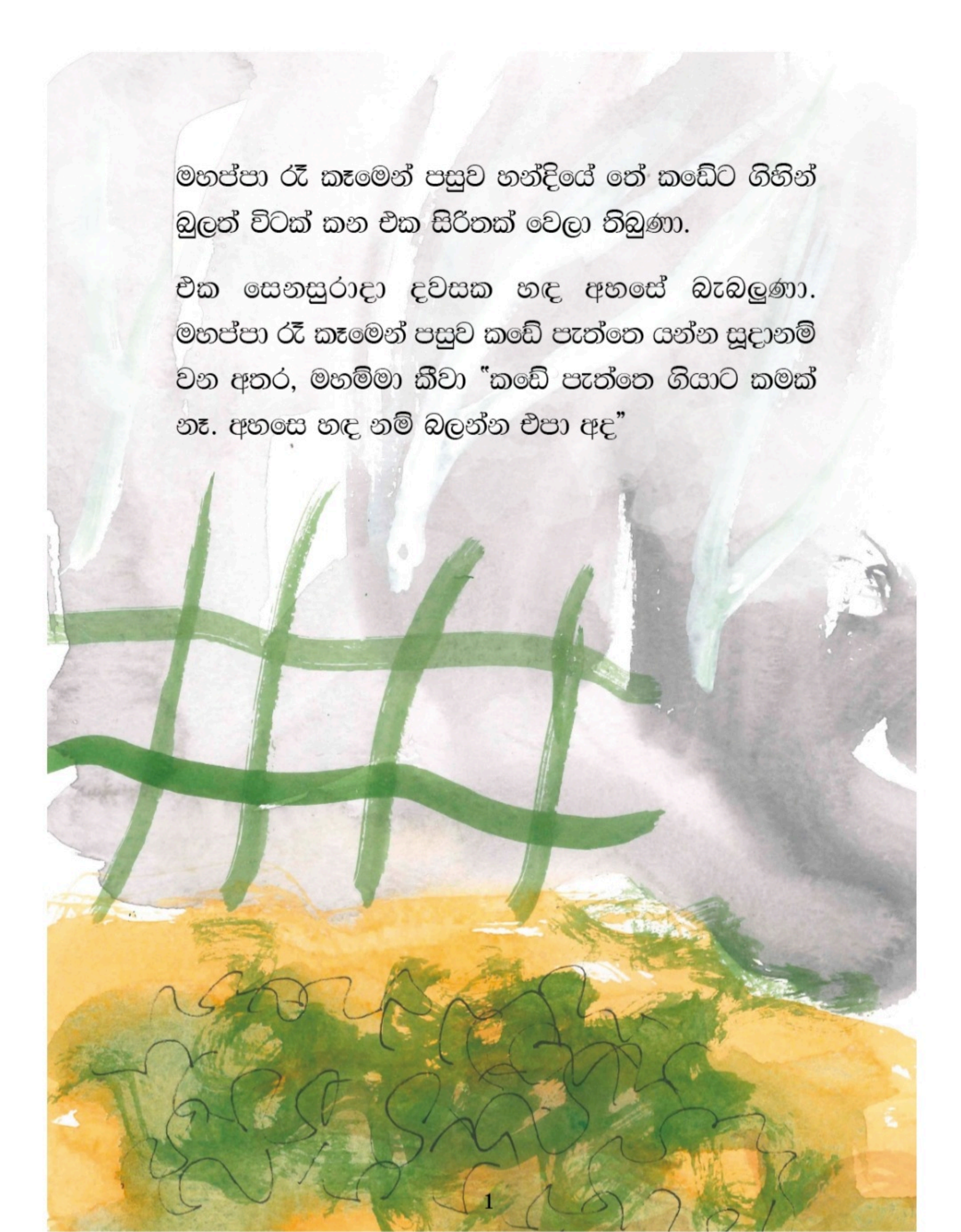
මහජීව

සිබිල් චෙත්තසිංහ

ගුණසේන

මහප්පා රූ කෑමෙන් පසුව හන්දියේ තේ කඩිට ගිහින්
බුලත් විටක් කන එක සිරිතක් වෙලා තිබුණා.

එක සෙනසුරාදා දවසක හඳ අහසේ බැබළුණා.
මහප්පා රූ කෑමෙන් පසුව කඩි පැත්තෙ යන්න සදානම්
වන අතර, මහම්මා කීවා “කඩි පැත්තෙ ගියාට කමක්
නෑ. අහසෙ හඳ නම් බලන්න එපා අද”

“දුක දුරු බදාදා හඳ නොබලන්
සෙනසුරාදා” මහමිමා කීවා.
ගමේ මිනිස්සු හිතුවේ එහෙමයි.
සෙනසුරාදා හඳ දැක්කොත්
හරකක් සිද්ද වෙනවා කියලා.

“හොඳයි මම බිම බලාගෙනම
යන්නංකෝ” කියමින් මහජපා
ගෙයින් එළියට බැහැලා පාර දිගේ
ගියේ කඩේ පැත්තට.

ගමේ කට්ටිය තේ කඩේ ඇතුළේ පිරිලා, තොරතුරු කතා
කරමිනුයි හිටියේ.

මහජ්ජා කෝපි ටිකක් බීලා බුලත් විටක් හපන්න
ගන්නා. අහස පෙනෙයි කියලා හිතලා පාරට
පිටිපාලයි හිටියෙ.

ඔන්හ ඔය වෙලාවේ වැස්සක් කඩා හැරුණා.
“දැන් ඉතින් ඔයක් නෑ” මහප්පා හිතුවා. වැස්සට
හඳ අහසෙ නෑ.

ඒත් ටික වෙලාවයි වැස්සෙ. මහප්පා ගෙදර
යන්හ පාරට බැස්සා. අහස දිහා නොබලා බිම
බලාගෙනමයි පාරේ ගියේ.

ගෙදර කිට්ටු වහ අතර පාරේ තැන් තැන්වල වතුර
එකතු වෙලා තිබුණා. බිම බලාගෙන ගිය මහජ්ජා තැන්
තැන්වල වතුර වළවල් වල දැක්කා හඳ මුණු ගණනාවක්.
මහජ්ජා ගෙට ගොඩ වුණා. ඇහුවා මහමීමා, “දැක්කේ
හෑහේ හඳ?”

“අහසෙ තියෙන එක හඳ නෙවෙයි මම දැක්කෙ. පාරේ එකතුවෙලා තිබුණු චතුරේ මම දැක්කා හඳ මුණු ගණනාවක්” ඒ ඇහුණු මහමීමගෙ අතේ තිබුණු මැටි කෝප්පෙ බිම වැටිලා කුඩු කුඩු ගියා.

“ඔන්න පේනවනෙ වෙච්ච දේ” මහමිමා කිව්වා.

“උක උරු බදාදා හඳ නොබලන් සෙනසුරාදා”

